

VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

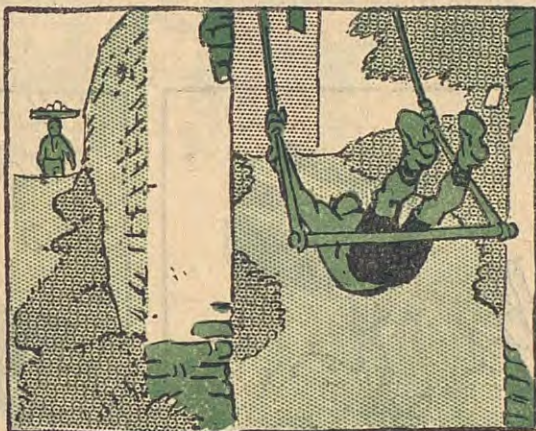
En Ramonet volia seguir un ofici i no sabia per quin decidir-se. A l'últim trià el de confiter. Un dia van fer-li portar una làtera de dolços cap el barri de la Salut.

A mig camí sent que des d'una finestra estant criden: «Ramonet!» El tanoca aixeca el cap i patapaf! tots els dolços a terra.

Els arreplega com pot i, apa!, com si res no hagués passat, cap el barri de la Salut. Però es veu ben bé que aquell dia estava de pega, perquè...

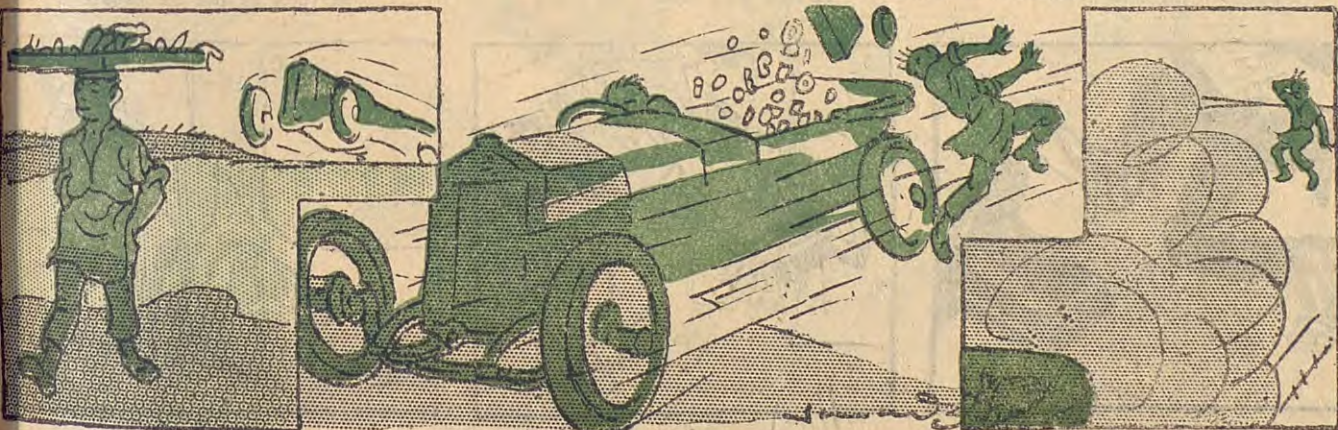
...no havia fet quatre passes, que li surt un gossot, se li abraona a les cames i pataplum! altra vegada els dolços a terra.

Els torna a arreplegar i amunt s'ha dit. Però, nois, al girar una cantonada, qui s'ho havia de pensar que un xicotot s'estés gronxant com un mal esperit!

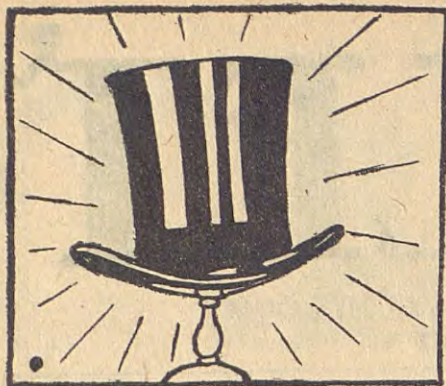
Va ésser tan grossa la catàstrofe, que al collir els dolços per tercera vegada, no es podia distingir fàcilment una «lyonesa» d'una «iema» de coco, ni un «palo» d'una «Sarah Bernardt».

Però, vaja, no espantar-se; total queda un trosset de carretera i de seguida serem al barri de la Salut.

Patarramplum! Q uè ésaixò? Si no arriba a apartar-se a temps se la carrega de valent!

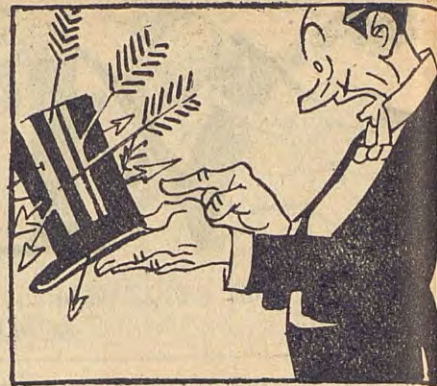
I els dolços? Els dolços està ben vist que no volien anar al barri de la Salut!

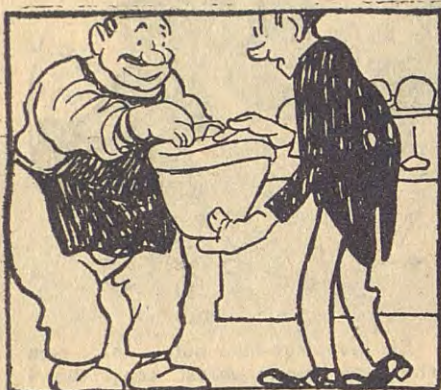
«Història fiel i sincera»
de ço que se'n deia abans
per tot arreu «la xistera».

Vaig veure la llum del dia
una nit que anà al Liceu,
un jove que presumia.

Tal fou la sensació
produïda pel meu amo
que mireu com quedà jo.

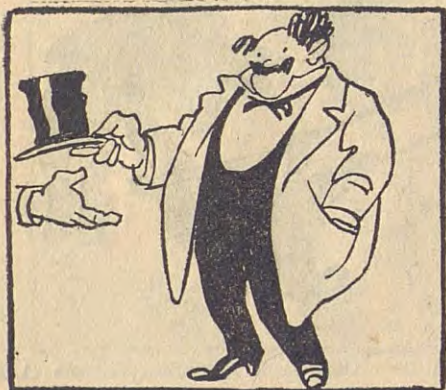
Però la moda és fatal;
tot seguit vaig ser venuda
perdent-hi sols algun ral.

Un senyor de condició,
majistat, jutge i fiscal
va ser el meu compradò.

I aquest me va aprofitar
replanxant-me quinze voltes
fins que el varen jubilar.

Com que era ja tan velleta
un que feia jocs de mans
va dar per mi una pesseta.

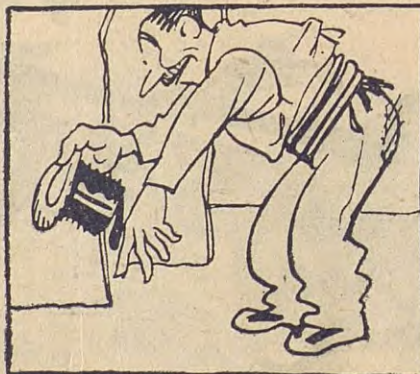
Enfilada en el seu nas
pensava: «Sembla mentida
el que a la teva edat fas!»

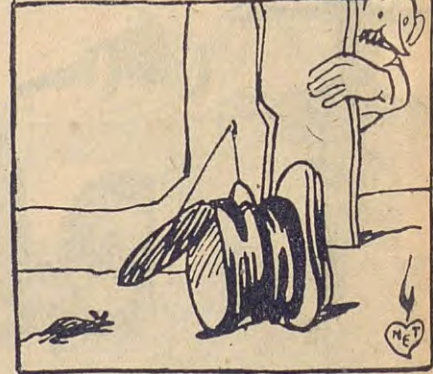
Fins que un dia, al acabar
aquell joc de les pilotes
el fons se me va esbotzar.

I el equilibrista ingrati
me llençà, sens recordar-se
de que l'havia ajudat.

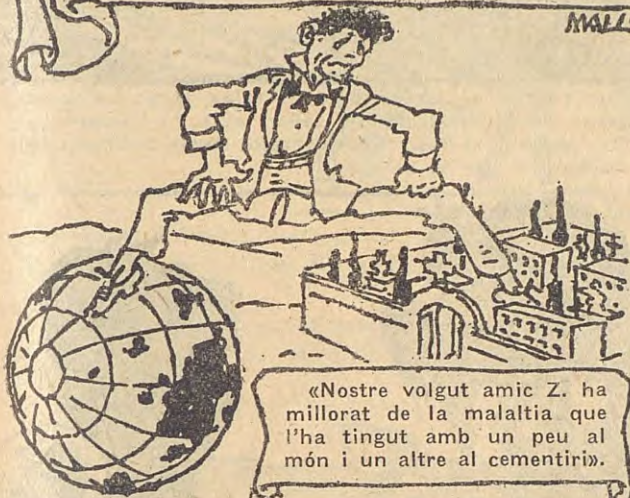
Un tramoista de cor
al trobar-me va alegrar-se
com si es tractés d'un tresor.

I mireu si era pasteral
Sense fer cas de ma gràcia
Va convertir-me en ratera.

COM INTERPRETA LA MARY ÇO QUE LLEGEIX AL DIARI

MALLOL

«Nostre volgut amic Z. ha millorat de la malaltia que l'ha tingut amb un peu al món i un altre al cementiri».

«Les obres de la Reforma i del Metropolità avancen a passes agegantades».

«...en acabar el seu bell parlament, el conferenciant fou calurosament aplaudit».

«Davant del cinisme del delinqüent, el jutge es veié obligat a obrar enèrgicament».

«Però l'acusat es féu un nus a la gola i es negà a parlar».

«Ha estat concedida la mà de la bellíssima senyoreta F. R. al jove H. P.».

«D'aquí pocs dies els unirà el llaç indisoluble del matrimoni».

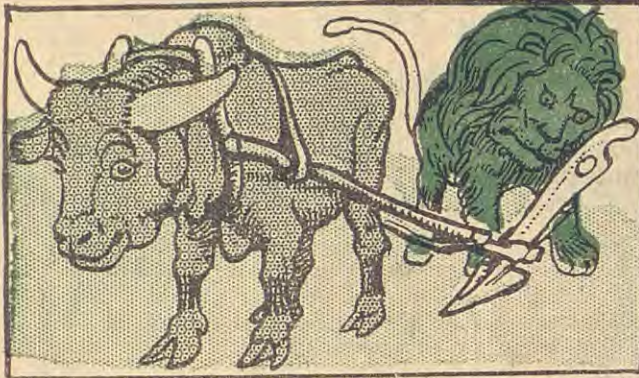
El lleó pare mort a la selva, havia deixat un fill que continués la seva nissaga. Aquest, volgué sortir a córrer món.

«—Fill meu, guarda't sobretot d'un terrible enemic de la nostra raça, l'home.» «Al contrari, mare—fa el lleonet;—tinc ganes de trobar-lo per a fer-li baixar els fums.»

Caminant per la selva, troba un enorme tros de fusta acabat de tallar. «Ets tu l'home?—pregunta el lleó.» «No—contesta l'arbre;—l'home és el que m'ha mort.»

Més endavant, troba un bou fermat a l'arada: «Escolta, series per ventura l'home?» «Ca, l'home és qui em fa treballar de sol a sol, i si no faig bondat em punxa.»

Un tros enllà topa amb el cavall: «Series tu l'home?» «L'home, amic lleó, és el que em munta, em fa córrer i si m'corro prou em castiga amb unes estrelletes.»

A la fi troba un enorme elefant: «Aquesta vegada sí que he trobat l'home—exclama.» «Errada—contesta el paquiderm—jo en sóc l'esclau, mira-te'l, és allà.»

«I és de tu, «mitja cerilla», de qui tothom parla tremolant? Si amb una bufada et tiro a terra!» «Sí, tu tens més força—fa l'home—però jo més atreviment. Fica la grapa a l'esquerra, si goses.»

El brau lleó no dubta i l'hi fica. L'home es repenja i el deixa pres: «Ho veus, lleó, com estàs sota el meu poder, com totes les altres bèsties?»

Dites aquestes paraules, l'home es retira confiadament. El lleó, vensut física i moralment, queda plorant la seva desfeta. Des d'aquell dia, el lleó no ataca mai l'home valent.

EN PERET

(Continuació)

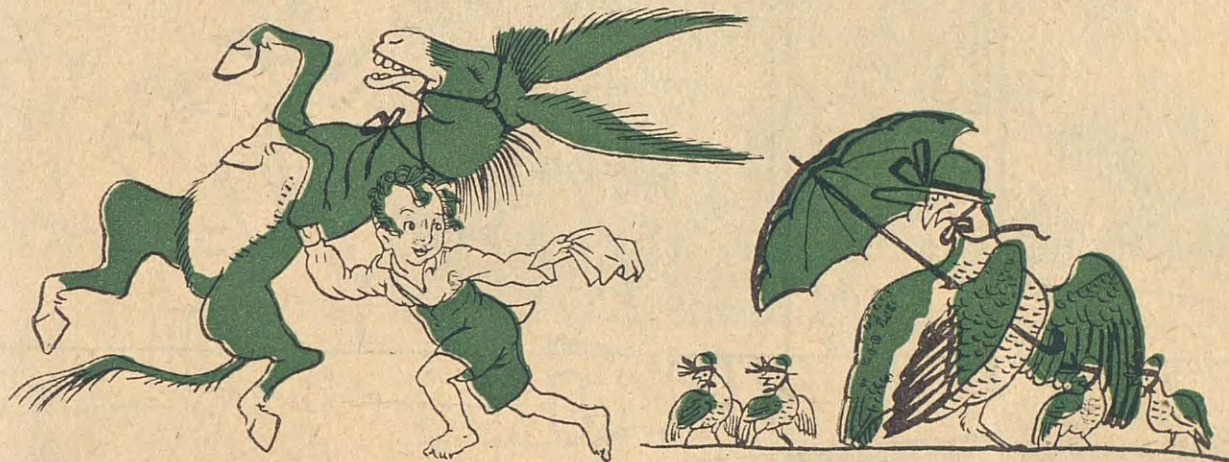

—Torna a l'escola!—s'oià.

En Peret girà el cap i apercibí vora unes mates una perdiu voltada dels seus petits a qui demanà:—Sou vós, senyora, qui em demaneu?

—Sí, jo sóc; et pregava que tornessis a l'escola.

—Mercès, senyora; sou molt amable, però que els hi feu anar vós els vostres fills a l'escola?

—No, però jo els ensenyo a cantar, a netejar-se les plomes, a procurar-se el menjar i a burlar l'aguait del perdiguer en temps de caça.

—Bella instrucció els doneu, senyora, més jo compto saber tant com els vostres fills; vegi: sé xiular, sé rentar-me la cara, sé abastar peres pels horts i he sapigut burlar la bona fe del senyor mestre marxant de l'escola!

En Peret marxà rient i el ruc també esclafí en rialles dels bons consells de la mare perdiu.

—Creu-me, ruc, que ets dels millors amics que he trobat. Creu que amb tu passo millor els instants que no passava a l'escola. Serem companys tota la vida, ruc?

—Sí, Peret; anirem a córrer món i ens mantindrem de ço que vendrem, eh, Peret?

—I què vendrem?

—Vendrem «galvana», eh?

—Sí; i què és això?

—Mira; vendrem mandra a qui en vulgui, eh?

—Sí, sí; ben pensat, ruc. I ens farem rics?

—Sí, Peret.

—I qui cridarà la mercaderia?

—Jo. Escolta si t'agradarà que ho faci així?

El ruc es posà a bramir: «Ah! Ah! Aaah!!» i els brams sigueren tan formidables que als pocs moments vingué gent de les muntanyes i demanaven a en Peret i al seu company:—Què veneu?

—Venem «galvana».

—I què és això?—els demanaven.

—«Galvana» és ço que impedeix treballar i qui n'adquireix no treballa mai més.

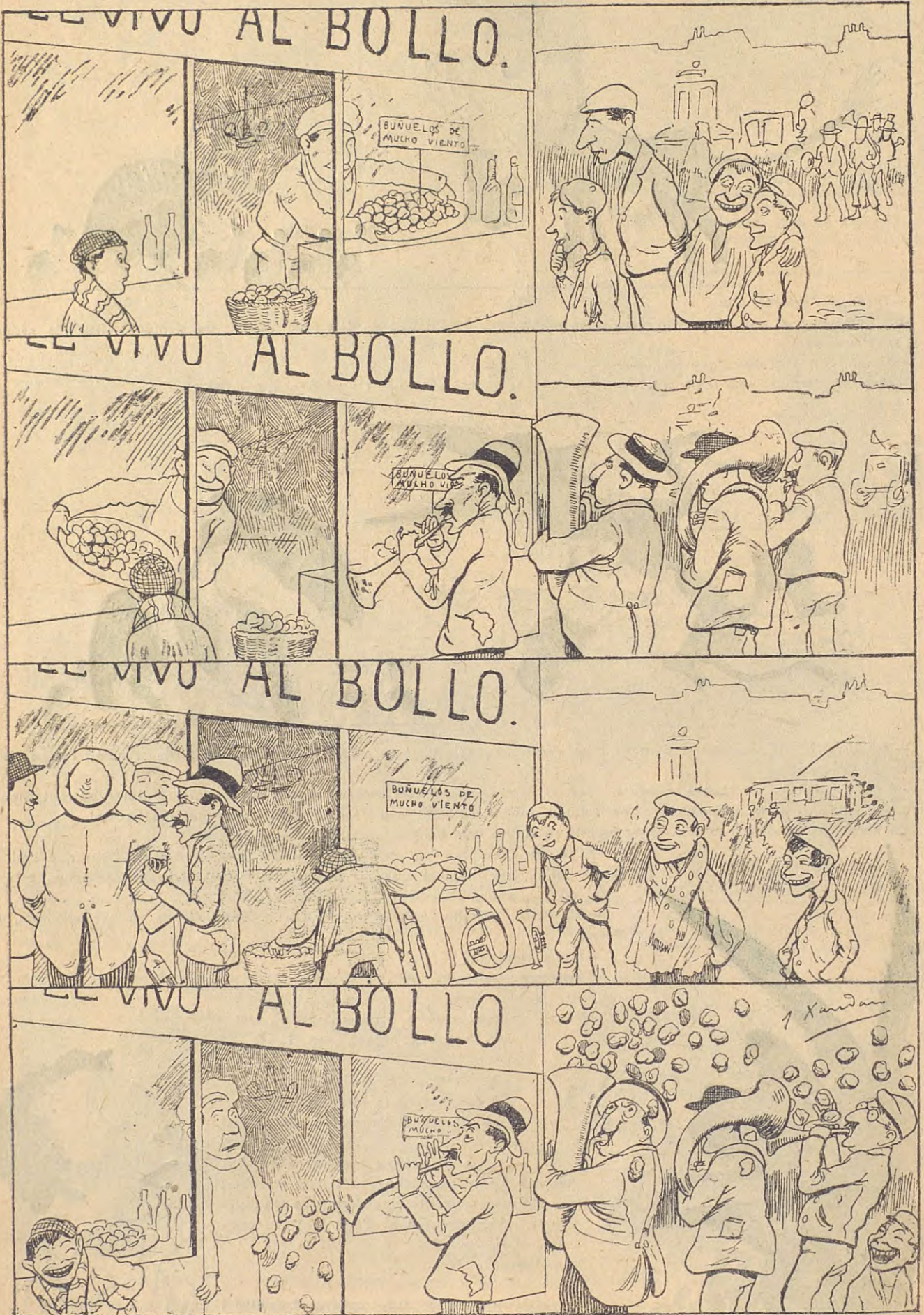
(Continuarà)

LOLA A.

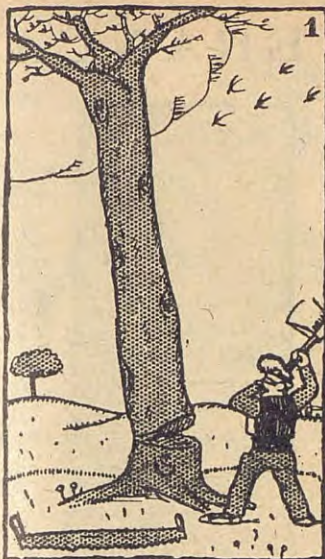

ELS MESTRES DE LA CARICATURA

XAURADÓ (Espanya)

Historieta tartamuda

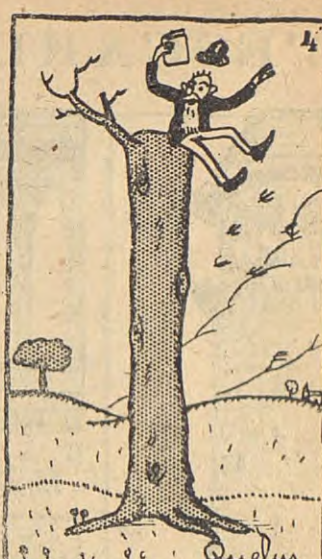
1
Un llenyataire talla un arbre.

2
A un estudiant se li acudeix repasar la lliçó assentat en el tros que queda.

3
Com que porta son endarrerida, i el llibre no li «desperta» interès, queda adormit com un soc.

4
«¡Veinte años después!»

Vaqueria acreditada!
Repareu quina gentada!

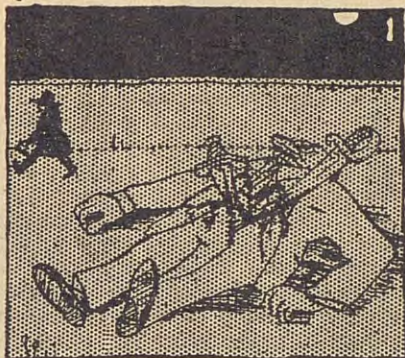
La llet volen obtenir perquè la veuen munyir.

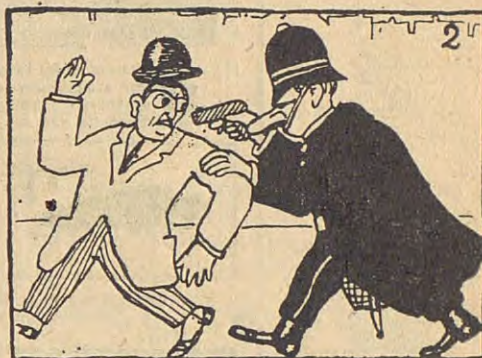
I els que no en poden trobar tornen tristos a la llar.

I no obstant, és cosa trista: no us feu ni de la vista!

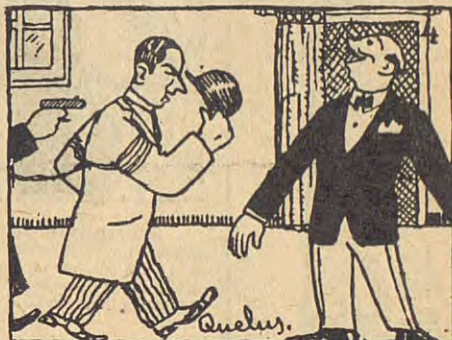
1
Una vegada, es va cometre un crim molt horrorós, l'autor del qual, la policia no podia descobrir per més que fes «registros», i...

2
...practiqué «detenciones». Després de molt de temps, un policia de bon nas, va detenir l'autor del crim.

3
...i el va portar a la Comissaria «con toda clase de precauciones. En arribar en presencia del comissari de policia, el criminal, que era una...

4
...mena de Landrú, ço és, molt atent, es va treure el barret. I el comissari ple de satisfacció, va exclamar: «Ya se ha «descubierto» el autor del horroroso crimen del 28 de junio!»

SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

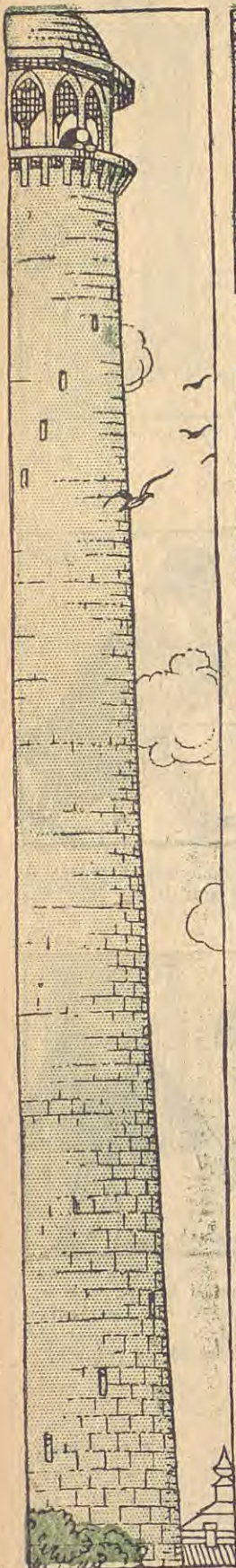
PATUFET solt . . . . . Barcelona	5'50 Ptes.	PATUFET solt . . . . . Fora	6 Ptes.
Id. amb fullató novel·la	» 7'50 »	Id. amb fullató novel·la . . . . . »	8 »
Id. id. i VIOLET . . . . . »	12'50 »	Id. id. i VIOLET . . . . . »	13 »
VIOLET solt . . . . . »	5'50 »	VIOLET solt . . . . . »	6 »

SOLUCIONS DE LA SETMANA PASSADA

- A la endevinalla: EL BILLET DE BANC.
- Al Logogrif numeric: MARCONI.
- A la xarada: DOMINO.

Eduard i Josep Solà,
impresors. Valencia, 200
Barcelona.—Tel. 1282 G.

L'ESCARBAT O LA PERSEVERANÇA

II ...del seu amat germà. Un dia, l'home l'hi llençà una carta. En la qual...

III ...li ordenava de fer lo següent per a deslliurar-lo. Que agafés un escarbat gran d'auelles que son...

IV ...tan golafres de la mel i que n'hi utés les antenes.

V Una vegada fet això, que col·loqués l'escarbat a la paret de la torre en direcció al cim, per tal de que sempre sentís davant seu l'oloreta de la mel.

VI

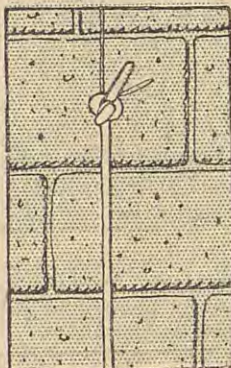

VII ...d'aquella mel que sentia tan aprop i mai podia assolir, l'home envià noves ordres a sa germana.

VIII

Dien-li que lligués un fil de lli al cap d'avall del fil de seda, d'igual llargada que aquesta.

IX

I, és clar, l'home no tenia més que estirar el fil de seda fins a haver el fil de lli. Aleshores la germana...

X

...havia de lligar al seu final un cordill que l'home féu seguir igualment. Al cap d'avall hi féu lligar una corda. I així, successivament, ara la seda, després...

XI

...el lli, més tard el cordill, al darrera la corda...

XII

...a la fi pogué veure en ses mans el cap de la soga salvadora...

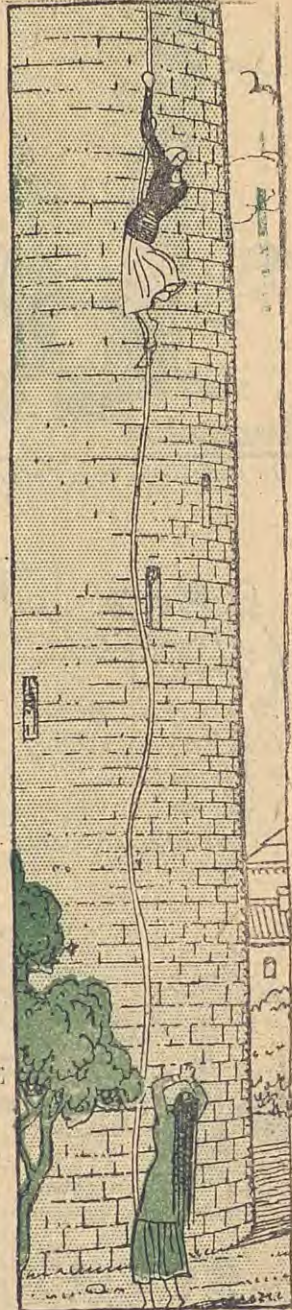
XIII

...que lligà fortament a una de les columnetes de la galilea...

XIV

...que li feia de presó. I pogué despenjar-se.

XV

Avall, avall, fins a tocar terra...

XVI

a tot arreu sempre serà premiada la perseverança.

I Una vegada, un home que no havia fet res fou condemnat a morir de gana a dalt de una alta torre. Aquest home no tenia al món sinó una germana. La qual se passava nit i dia al peu de la torre desesperada de la injusta sort...

I que després, li enganxés a l'esquina un filet de seda tan llarg com la mateixa torre. Quan l'escarbat arribà al cim de la torre, sempre en cerca...

I abraçara la seva estimada germana i fugir d'aquells llocs de sofriment. Això passava a la India, en l'any de la picor. Allí i